

8:15

Το "8:15" είναι μια χειρονομία.
Κάθε λέξη που γράφεται και λέγεται εδώ,
λέει τουλάχιστον ένα πράγμα: αυτή η εποχή
δεν κατάφερε να κερδίσει την εκτίμησή μας.
Μάρτης 2010

18 21

ΜΥΘΟΙ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Τεύχος αφιερωμένο σε όσους και όσες
μαθητές και μαθήτριες
δεν θαυαχαλίζουν τις εθνικές ρητορείες
δεν χάρτουν τις πατριωτικές κωούρες
αμφισβητούν τα ψάντα
και λατρεύουν τις κωάνες.

Κρυφό σχολειό

Στην πραγματικότητα όλη η φιλολογία περί κρυφού σχολείου είναι παραμύθι. Αυτό αποδεικνύεται τόσο από το γεγονός ότι εκπαιδευτήρια υπό ελληνική διεύθυνση λειτουργούσαν στην Κωνσταντινούπολη (Μεγάλη του Γένους Σχολή), στη Σμύρνη (Ευαγγελική Σχολή), στα Ιωάννινα κ.α, εν γνώσει των οθωμανικών αρχών, χωρίς να παρεμποδίζεται η λειτουργία τους από αυτές, όσο και από το γεγονός ότι δεν μαρτυρείται κανένα διάταγμα σουλτανικό ή βεζιρικό που να απαγορεύει την εκπαίδευση των υπηκόων στην οθωμανική αυτοκρατορία. Ακόμα, κανένας ιστορικός, όπως για παράδειγμα ο Παπαρρηγόπουλος, που αφιερώνει στην εποχή της τουρκοκρατίας τους δύο από τους εννέα τόμους της «Ιστορίας του Ελληνικού Έθνους», ούτε ο Σάθας, εις την «Τουρκοκρατούμενη Ελλάδα» του, ούτε και η νεώτερη «Ιστορία του Ελληνικού Έθνους», κάνουν οποιαδήποτε μνεία περί κρυφού σχολείου. Ο σχετικός μύθος κατασκευάστηκε αφ ενός για να αποδεικνύει το σκοταδισμό και την βαρβαρότητα των Οθωμανών και αφ ετέρου για να υποστηριχθεί ο ισχυρός ρόλος της Εκκλησίας στην διαίωνιση του έθνους.

Ο θρύλος της Αγίας Λαύρας

Είναι ιστορικά εξακριβωμένο ότι η επανάσταση άρχισε πριν τις 25 Μαρτίου και ότι ο Παλαιών Πατρών Γερμανός δε σήκωσε τη «σημαία της Επανάστασης» στη μονή της Αγίας Λαύρας γιατί την ημέρα εκείνη βρισκόταν στα Νεζερά (Αίγιο) της Αχαΐας, όπως γράφει ο ίδιος στα απομνημονεύματά του.

Όταν στις 21 Μαρτίου δίνονταν οι μάχες στους δρόμους της Πάτρας με αρχηγό τον τσαγκάρη Παναγιώτη Καρατζά, ο Π. Π. Γερμανός λούφαζε με τους προεστούς στη μονή Ομπλού. Κίνητρο του μύθου αυτού ήταν να περιβληθούν αυτές οι ομάδες (οι προεστοί και το ανώτερο ιερατείο) με την τιμή ότι αυτές είχαν αρχίσει τον αγώνα και ότι είχαν πρωτοστατήσει σε αυτόν, και να μοιραστούν έτσι τη δόξα με τους πραγματικούς αγωνιστές και δημιουργούς της επανάστασης ενώ αυτές οι ομάδες ήταν απύσες από την επανάσταση και μάλιστα αντέδρασαν έντονα και επικίνδυνα στην προετοιμασία και την κήρυξή της. Ο ίδιος ο Π. Π. Γερμανός δεν αναφέρει στα απομνημονεύματά του, που έγραψε όταν ήταν στα τελευταία του, ούτε λέξη για την υποτιθέμενα συγκλονιστικότερη στιγμή της ζωής του.

Υπάρχουν αναφορές ότι το λάβαρο ευλογήθηκε στην πλατεία Αγ. Γεωργίου στην Πάτρα (σε μεταγενέστερη ημερομηνία) ενώ για κάποιους άλλους έγινε υπό την απειλή όπλων.

Παιδομάζωμα - γενίτσαροι

Το παιδομάζωμα ήταν οθωμανική πρακτική στρατολόγησης, κεντρικά οργανωμένης, που είχε ως σκοπό τη στελέχωση του στρατιωτικού και διοικητικού μηχανισμού του σουλτάνου, μιας και οι αλλοπίστοι ή οι εξισλαμισμένοι δεν είχαν δικαίωμα να διεκδικήσουν τον θρόνο. Καθιερώθηκε για πρώτη φορά από το σουλτάνο Μουράτ Α' (1362-1369). Στρατολογούνταν νεαρά αγόρια από χριστιανικές οικογένειες της αχανούς οθωμανικής αυτοκρατορίας, τα οποία αργότερα ασπάζονταν το Ισλάμ και εκπαιδεύονταν

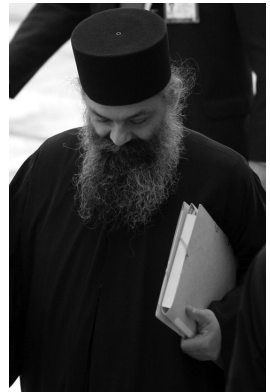

των ώστε να στελεχώσουν διάφορες κρατικές υπηρεσίες και από αυτά δημιουργήθηκε και το πολεμικό σώμα των γενίτσαρων. Κάποιες χριστιανικές οικογένειες ήθελαν τα παιδιά τους να γίνουν γενίτσαροι μιας και θα τους εξασφάλιζε ένα καλύτερο μέλλον. Το παιδομάζωμα καταργήθηκε το 1638 από το Μουράτ Δ' (Σουλτάνος 1623-1640). Προσπάθειες για την εκ νέου εφαρμογή του θεσμού απέτυχαν, κυρίως λόγω των αντιρρήσεων των ίδιων των γενιτσάρων, οι οποίοι

πλέον είχαν αποκτήσει δύναμη και ήθελαν να διατηρήσουν τα δικαιώματά για τους εαυτούς τους. Κατά το 1600 άρχισαν να εισέρχονται στα σώματα των Γενίτσαρων Μουσουλμάνοι, κυρίως με δωροδοκίες, ενώ κατά τον 17ο αιώνα το δικαίωμα εισδοχής έγινε κληρονομικό και η στρατολόγηση Χριστιανών σταδιακά σταμάτησε. Το 1826 έπειτα από διαταγή του σουλτάνου Μαχμούτ Β' σφαγιάστηκαν οι απείθαρχοι γενίτσαροι και έκτοτε άρχισε να φθίνει το σώμα μέχρι την οριστική του κατάργηση έπειτα από λίγα χρόνια.

Ο ρόλος του ανώτερου και ανώτατου ορθόδοξου κλήρου στην επανάσταση

Χαρακτηριστικός για το ρόλο του παπαδαριού πριν και κατά την επανάσταση ήταν ο τρόπος οργάνωσης της ιεραρχίας του. Στην Κωνσταντινούπολη βρισκόταν -και συνεχίζει να βρίσκεται έως τις μέρες μας- ο οικουμενικός πατριάρχης και η Σύνοδος. Το οικουμενικό σημαίνει ότι εξουσιάζει τους υπόλοιπους πατριάρχες που είχαν τότε ως έδρα την Αλεξάνδρεια, την Ιερουσαλήμ και την Αντιόχεια. Αυτός - ο οικουμενικός- μοιράζει σε όλες τις επαρχίες της οθωμανικής αυτοκρατορίας κάποιες εκατοντάδες αρχιεπισκόπους, από τους οποίους ο καθένας έχει τέσσερις ή πέντε επισκοπές και στέλνει και αυτός τόσους επισκόπους, οι οποίοι με την σειρά τους αρχίζουν να διορίζουν σε εκκλησίες, μοναστήρια, μονές, παρεκκλήσια κλπ κατώτερους κληρικούς, οι οποίοι συνήθως είναι αυτοί που έρχονται σε επαφή με τον λαοεπίσκοπο, τους ραγιάδες. Η σύνοδος αγόραζε τον πατριαρχικό θρόνο από τον αντιβασιλέα του οθωμανικού θρόνου έναντι μεγάλου χρηματικού αντιτίμου και μετά τον πουλούσε σε αυτόν που έδινε τα περισσότερα. Αυτόν τον αγοραστή τον ονομάζει Πατριάρχη. Αυτός για να βγάλει τα σπασμένα από αυτή την επένδυση και το αντίστοιχο κέρδος του, πουλάει τις επισκοπές στους αρχιεπισκόπους και αυτοί με τις σειρά τους τις πουλάν σε άλλους. Τέλος για να βγουν όλα όσα ξόδεψαν και το ανάλογο κέρδος πέρα ότι πουλά-

γαν στον χριστιανικό πληθυσμό ορθοδοξία (με τα τάματα, τα συγχωροχάρτια, τις διαθήκες υπέρ της ενορίας, τα «μυστήρια», τα προσκυνήματα κλπ), επιπλέον τον άρμεγαν με επιπρόσθετους εκκλησιαστικούς φόρους. Μέχρι τις μέρες μας οι πατριάρχες, οι επισκοπές, οι αρχιεπίσκοποι κλπ έχουν πολλαπλασιαστεί και η πίτα από αυτήν την αρπαγή πλούτου από τους πιστούς έχει γιγαντωθεί εξίσου. Η εξουσία του σουλτάνου καθόλου δεν τους ενοχλούσε, ίσα - ίσα την επεδίωκαν, αφού και θησαυρίζανε αρμέγοντας το «ποίμνιό τους». Ενώ και ο σουλτάνος έμενε ευχαριστημένος διότι το κήρυγμά τους σκόρπιζε σκοταδισμό, φόβο και απαιτούσε την πλήρη υποταγή στην εξουσία του, που παρουσιαζόταν κυρίως ως τιμωρία από το Θεό εξαιτίας της αμαρτωλής ζωής των πιστών!

Λέγανε οι παπάδες τότε «Όποιον αγαπά ο Κύριος παιδεύει» ή «Ο Θεός μας έδωσε την οθωμανική τυραννία για να μας τιμωρήσει για τα αμαρτήματά μας και παιδεύοντάς μας στην παρούσα ζωή να μας ελευθερώσει μετά θάνατον από την αιώνια κόλαση». Ενώ ανώτατος κληρικός τότε και Άγιος από το 1995, μετά την ανακήρυξή του από την Εκκλησία της Ελλάδος και το Πατριαρχείο δηλώνε τα εξής για τους επαναστάτες «Είναι φανερά αντίχριστοι. Γιατί διαφορετικά δεν θα είχαν το θράσος να ξεσηκωθούν εναντίον του Κυρίου και των αποστόλων του και αυτών που διδάσκουν την πίστη (εννοεί τους κατά τόπους παπάδες), και δεν θα τολμούσαν να εμφυσήσουν την αντίσταση και την επανάσταση εναντίον των ηγεμόνων, για να γευθούν λίγες στιγμές ελευθερίας.»

Για τους πιο δύσπιστους γαι το ρόλο του παπαδαριού να θυμίσουμε μόνο ότι τόσο την φιλοναζιστική ελληνική κυβέρνηση επί κατοχής, όσο και την χούντα πατριάρχες τις ευλόγησαν.

Οι Σουλιώτες και το Σούλι

Το 1803 ο Αλή πασάς των Ιωαννίνων υπέταξε το Σούλι και η εθνική μυθοπλασία το παρουσιάζει ως γεγονός «προεπαναστατικό». Η αλήθεια είναι ότι οι σουλιώτες ήταν οι τοπικοί νταβατζήδες και ζούσαν με την έμμεση ή άμεση εκμετάλλευση των γειτόνων τους που τους άρπαζαν ζώα και σοδειές με τη δύναμη των όπλων. Ο Αλή πασάς δεν μπορούσε να ανεχθεί νταβατζήδες που δεν του έδιναν λογαριασμό και γι' αυτό τους πολέμησε μέχρι να τους υποτάξει. Η άμυνα των Σουλιωτών κάμφθηκε εξαιτίας των εσωτερικών τους διαμαχών παρά από μια κλασσικού τύπου προδοσία όπως συνηθίζεται να ιστορείται.

Οθωμανική αυτοκρατορία

Η οθωμανική αυτοκρατορία ήταν μια αρκετά πολυπολιτισμική, πολυεθνική, και πολυθρησκευτική κοινωνία. Όλες οι θρησκείες ήταν ελεύθερες, φτάνει να μην έκαναν προσηλυτισμό και προπαγάνδα εις βάρος του μουσουλμανισμού. Τα τζαμιά, οι ορθόδοξοι ναοί και οι άλλοι τόποι λατρείας συνυπήρχαν δίπλα δίπλα χωρίς πρόβλημα.

Η Τουρκία, όπως την ξέρουμε σήμερα, ιδρύθηκε από τον Κεμάλ Ατατούρκ το 1923 και είναι ουσιαστικά μετονομασία της ανατολίας, ενός μικρού μόνο κομματιού της οθωμανικής αυτοκρατορίας. Γι' αυτό στο έντυπο αυτό δεν αναφερόμαστε σε "τούρκους" αλλά σε "οθωμανούς".

Κάτι που μας έχουν αποκρύψει εντέχνως όλα αυτά τα χρόνια για τους πρωταγωνιστές της επανάστασης του 1821 είναι ότι πολλοί από αυτούς ήταν αλβανικής καταγωγής, κοινώς αρβανίτες. Κάποιοι από αυτούς - ίσως οι περισσότεροι - είχαν ασπαστεί τη χριστιανική θρησκεία, για αυτό μονομιάς τους "βάφτισε" μετέπειτα η ελληνική ιστορία έλληνες. Χαρακτηριστικές περιπτώσεις οπλαρχηγών που δεν είχαν ελληνική καταγωγή είναι ο Μάρκος Μπότσαρης και ο Οδυσσέας Αντρούτσος.

Τον **Μάρκο Μπότσαρη** μας τον αναφέρουν απλά σαν σουλιώτη. Όπως όλοι οι Μποτσαραίοι και οι Τζαβελλάιοι, οικογένειες από το Σούλι, ήταν αλβανικής καταγωγής και αλβανόφωνοι. Λέγεται ότι δεν καταλάβαινε καλά την ελληνική γλώσσα, γι' αυτό άλλωστε είχε διερμηνέα στις συναντήσεις του με άλλους οπλαρχηγούς, για να καταλαβαίνει τι συναποφάσιζαν.

Ο **Οδυσσέας Αντρούτσος** γεννήθηκε στο Βαθύ της Ιθάκης από πατέρα έλληνα και μάνα αρβανίτισσα, είχε υπηρετήσει και αυτός στην αυλή του Αλή Πασά και επίσης φαίνεται ότι προσήλθε στην μουσουλμανική αίρεση των Μπεκτασιδίων. Παρ'όλο που είχε ανακηρυχτεί αρχιστράτηγος της Ανατολικής Στερεάς το 1822 από τους άλλους οπλαρχηγούς, κατηγορήθηκε για συνεργασία με τους οθωμανούς με αποτέλεσμα να παραιτηθεί από το αξίωμά του. Πολέμησε μαζί με τους οθωμανούς μετά από συνεχείς κόντρες με τους προεστούς. Τελικά παραδόθηκε, φυλακίστηκε στην ακρόπολη και δολοφονήθηκε από το άλλοτε πρωτοπαλικάρό του, τον Γκούρα, έτσι ώστε να φαίνεται σαν αυτοκτονία. Πολλά χρόνια αργότερα, το 1898, αποκαλύφθηκε η αλήθεια και αποκαταστάθηκε το όνομά του γιατί μέχρι τότε θεωρείτο προδότης.

Όσο για το ναύαρχο **Ανδρέα Μιαούλη**, που καταγόταν από την Ύδρα (εκείνο τον καιρό, όλοι οι κάτοικοι της Ύδρας και των Σπετσών ήταν αρβανίτες), φαίνεται ότι δεν ήθελε από την αρχή την επανάσταση. Αναγκάστηκε δε να συμμετάσχει, όσο και να χρηματο-

δοτεί τον αγώνα, λόγω του ξεσηκωμού του υδραϊκού λαού. Άλλωστε όλοι οι κοτζαμπάσπδες και οι προεστοί στην Ύδρα εξαναγκάστηκαν να συμμετάσχουν στην επανάσταση για τον ίδιο λόγο. Από αναφορές για τον Μιαούλη μαθαίνουμε ότι πρίν γίνει μεγάλος έμπορος και πλοιοκτήτης ήταν πειρατής.

Τα χρόνια της επανάστασης υπήρχαν πάρα πολλές έριδες μεταξύ προεστών και κοτζαμπάσπδων που, αναλόγως την περίπτωση, οι οπλαρχηγοί παίρναν και θέση. Για το **Θεόδωρο Κολοκοτρώνη** γράφεται ότι τουλάχιστον δυο φορές έσωσε προεστούς και κοτζαμπάσπδες από την οργή του επαναστατημένου λαού. Τη μία στη Μεγαλόπολη και την άλλη στη Ζαράκοβα. Το 1824, που υπήρξε εμφύλια διαμάχη γιατί οι ολιγαρχικού του Μωριά εναντιώθηκαν στο ότι οι νησιώτες και οι ρουμελιώτες πήραν την εξουσία στην δεύτερη εθνοσυνέλευση, ο Κολοκοτρώνης ήθελε να γίνει ο γενικός ρυθμιστής των καταστάσεων και έτσι, συμμαχώντας με προεστούς του Μωριά, οργάνωσαν αντεπαναστατικές ομάδες και καλούσαν το λαό να μην πληρώνει φόρους στην επαναστατική κυβέρνηση. Ο γιός του δολοφονήθηκε και ο ίδιος πιάστηκε αιχμάλωτος και φυλακίστηκε στην Ακροναυπλία. Υπάρχουν αναφορές ότι οι λαϊκές μάζες συντάχθηκαν με τους νησιώτες και τους ρουμελιώτες και ήταν τόσο μεγάλη η αγανάκτησή τους που παρα λίγο να λυντσάρουν τον Κολοκοτρώνη και τους κοτζαμπάσπδες του Μωριά, αν δεν τους προστάτευε ο Κωλέτης. Αποφυλακίστηκε όταν πια ο Ιμπραήμ είχε μπει στην Πελοπόννησο και τον είχαν ανάγκη για τις στρατηγικές του ικανότητες.

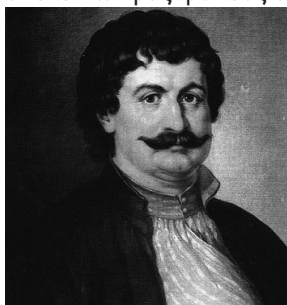

Άλλη μελανή σελίδα της ελληνικής επανάστασης ήταν η "**άλωση της Τριπολιτσάς**" στις 23 Σεπτεμβρίου 1821. Πριν την τελική εισβολή των ελληνικών στρατευμάτων, οι πλουσιότερες οικογένειες οθωμανών έκαναν ιδιωτικές συμφωνίες παράδοσης για να σώσουν τα τομάρια τους. Ο Maxime Rayband αναφέρει ότι οι Μαυρομιχαλαίοι, η Μπουμπουλίνα, ο Κολοκοτρώνης και άλλοι αποκόμισαν μεγάλες περιουσίες με τέτοιου είδους συμφωνίες. Βλέποντας αυτά, οι απλοί φαντάροι που δεν είχαν πληρωθεί μέχρι τότε, όταν μπήκαν στην πόλη βίασαν, βασάνισαν και λεπλάτησαν ό,τι βρήκαν μπροστά τους. Ο ίδιος ο Κολοκοτρώνης μιλάει για 32.000 νεκρούς - 30.000 οθωμανούς και 2.000 εβραίους. Οι σφαγές κράτησαν πάνω από 3 μέρες και πολλοί ευρωπαίοι φιλέλληνες που ήταν παρόντες αποχώρησαν από την Ελλάδα και απέσυραν σιωπηρά την υποστήριξή τους.

Τα παραπάνω είναι κάποιες λίγες από τις αμέτρητες μικρές στιγμές όπου η ιστορία αναπλάθεται, πλαστογραφείται και χρησιμοποιείται για την συγκρότηση και κατασκευή «εθνικών ηρώων», «εθνικών στόχων», «εθνικών εχθρών» «εθνικής συνείδησης και ταυτότητας» και εν τέλει «εθνικής ιστορίας». Θέλουμε να αποτελέσουν αφορμές για όποιον θέλει να το ψάξει περισσότερο και να ανακαλύψει από μόνος του τις αναρίθμητες χαλκεύσεις της εθνικής ιστορίας.

Το βασίλειο της Ελλάδας συγκροτήθηκε ως κρατική οντότητα μόλις το 1827 στην Δ' εθνοσυνέλευση της τριζήνας. Στα αρχικά όρια του ελλαδικού χώρου, αλλά και αργότερα καθώς επεκτεινόταν το νεοσύστατο ελληνικό κράτος προσαρτώντας εδάφη από την αχανή οθωμανική αυτοκρατορία, συμπεριελάμβανε ένα τεράστιο μωσαϊκό γλωσσών, ηθών, παραδόσεων. Για παράδειγμα, υπήρχαν κάτοικοι του ελλαδικού χώρου που μιλούσαν αρχαιοελληνικά (οι λόγιοι), λατινικοελληνικά (κάτοικοι των επτανησίων), αρβανίτικα, βλάχικα, μακεδονίτικα, ελληνικά, βουλγάρικα, τούρκικα, κρητικά, εβραϊκά κλπ. Η ύπαρξη της κοινής γλώσσας έγινε συνώνυμη με την βίαιη ενσωμάτωση κάποιων και την εξαφάνιση των υπολοίπων μαζί με τους αντίστοιχους πληθυσμούς. Δεκάδες είναι τα παραδείγματα πληθυσμών και κοινοτήτων που ζούσαν στα όρια της οθωμανικής αυτοκρατορίας, που είχε ιδιαίτερο πολυεθνικό χαρακτήρα, και υπέστησαν εθνοκάθαρση από το ελληνικό κράτος. Ενδεικτικά αναφέρουμε τους αρβανίτες, τους τσάμηδες, τους εβραίους, τους μακεδόνες, τους βλάχικους νομαδικούς πληθυσμούς, τους τουρκόφωνους και τους βουλγαρόφωνους. Η Θεσσαλονίκη που «έγινε» ελληνική μετά το 1914 ήταν μια πόλη που συνυπήρχαν όλες οι παραπάνω κοινότητες και εξαφανίστηκαν βίαια μέχρι το 1945.

Για να επανέλθουμε στο 1821, η επανάσταση τότε είχε κυρίως κοινωνικά χαρακτηριστικά. Οι επαναστάτες τα έβαλαν όχι μόνο με την εξουσία του σουλτάνου και των πασάδων του αλλά με την εξουσία που αντιμετώπιζαν κάθε μέρα και αυτήν την ασκούσαν κυρίως Έλληνες. Μιας και αυτοί ήταν που μάζευαν τους φόρους, τιμωρούσαν, αρπάζανε σοδειές και ζώα κλπ. Το πατριαρχείο της Κωνσταντινούπολης, το οποίο λειτουργούσε χωρίς πρόβλημα, ήταν απλά ένας μηχανισμός σκαταδισμού, διαιώνισης της εξουσίας του σουλτάνου και συσσώρευσης πλούτου και ακίνητης περιουσίας για την εκκλησία. Ενώ η «φιλική εταιρεία» ήταν κομμάτι της αναδυόμενης αστικής ελληνικής τάξης που διεκδικούσε δύναμη και εξουσία όπως όλες οι αστικές τάξεις εκείνης της περιόδου. Μια οθωμανική αυτοκρατορία υπό διάλυση ήταν ότι καλύτερο για αυτή ώστε να αποκτήσει υλικότητα σε έδαφος για να μπορέσει να υπερασπιστεί ακόμα καλύτερα τα συμφέροντα και τα κέρδη της. Η σφυρηλάτηση του εθνικού κορμού πήγαινε παράλ-

ληλα με την επιβολή της ορθοδοξίας ως το κυρίως ενοποιητικό στοιχείο του «ελληνικού» κράτους και λαού.

Αυτά και πολλά άλλα συνεχίζουν να συμβαίνουν και συνεχώς η ιστορία μας αναπλάθεται, ανακατασκευάζεται και προσαρμόζεται με τέτοιο τρόπο που να εξυπηρετεί τα συμφέροντα αυτών που έχουν κάσει πάνω στις ζωές μας και των υποστηρικτών τους. Οι εθνικές ιδεολογίες συνεχίζουν να δηλητηριάζουν τις ζωές, μας να διασπείρουν καχυποψία, φόβο και μίσος για τους «άλλους». Έτσι και στα σχολεία κάποιιο επίμονο προσπαθούν να διαχωρίζουν τους μαθητές βάσει της εθνικής προέλευσής τους. Λες και οι made in grece μαθητές έχουν διαφορές από τους made in albania, pakistan, africa κλπ μαθητές. Λες και οι ντόπιοι με τους μετανάστες μαθητές δεν βιώνουν στο πετσί τους το ίδιο αναγκαστικό ηρωικό ξύπνημα, την ίδια βαρετή προσευχή, την ίδια αυθαιρεσία και αυθεντία των καθηγητάδων και των διευθυντάδων, την ίδια εντατικοποίηση με τις αυξημένες ώρες του σχολείου και τις ατελείωτες ώρες φροντιστηρίων, μαθήματα ξένων γλωσσών κλπ την ίδια πίεση και άγχος από το οικογενειακό τους περιβάλλον να «γίνουν κάτι», «μην πάνε χαμένες οι θυσιές της οικογένειας» κλπ την ίδια βία του συστήματος που τους θέλει υπάκουους, υπομονετικούς και σιωπηλούς απέναντι σε ένα σύστημα που καταπίνει και ξερνάει χιλιάδες ζωές. Όλοι οι μαθητές δασκαλεύονται να είναι ανταγωνιστικοί μεταξύ τους, να φοβούνται και να μισούν το «άλλο», να κοιτούν μόνο την πάρτη τους, να αδιαφορούν για τα κοινά, όχι μόνο από το εκπαιδευτικό σύστημα αλλά και από την οικογένεια, τα ΜΜΕ, τα κόμματα... Μαθητές που αναπαράγουν σαν παπαγαλάκια ρατσιστικές και ξενοφοβικές ιδέες δεν κάνουν τίποτα περισσότερο από το να εξυπηρετούν τα συμφέροντα αυτών που προσπαθούν να μας κρατούν διαχωρισμένους.

Ευτυχώς ανεπιτυχώς, όπως μας έδειξε τόσο ο Δεκέμβρης 2008 όσο και δεκάδες διάσπαρτες ανταρσίες ενάντια στην σχολική κανονικότητα. Όσοι μέσα αλλά και έξω από τα σχολεία μιλούν περί «καθαρότητας» ή «ανωτερότητας» της ελληνικής φυλής συμπληρώνουν το έργο του μπάτσου, του καθηγητή, του αφεντικού, του δημοσιογράφου, του παπά, του πολιτικού, του δικαστή... Αυτοί είναι που στο μέλλον, στην πλειοψηφία τους, θα στελεχώσουν τα σώματα ασφαλείας, αυτούς δηλαδή που δεν διστάζουν να πυροβολούν και να εκτελούν μαθητές.

Πολύ περισσότερα στοιχεία για την προεπαναστατική και επαναστατική περίοδο του 1821 μπορεί να βρει κανείς στα βιβλία του Γιάννη Κορδάτου "Η κοινωνική σημασία της ελληνικής επανάστασης του 1821" και του Γιάννη Σκαρίμπα "Το '21 και η αλήθεια", από τα οποία βρήκαμε και εμείς αρκετές πληροφορίες για το έντυπο που κρατάτε.

Μία έκδοση από το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι άνω-κάτω πατησιών
νάξου 75 & κρασσά

